Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 684 van 29 september 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat H. VAN WALLE**
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 14 april 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 13 maart 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat H. VAN WALLE en van advocaat M. DESAUW, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt, samen met zijn broer, in april 2019 aangemeld als niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Er wordt hem op 5 augustus 2019 door de Dienst Voogdij een voogd toegewezen, waarna een aanvraag voor een machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 61/15 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) wordt ingediend.

1.2. Op 8 april 2019 stelt de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse Documenten van de Federale Politie vast dat het door verzoeker voorgelegde paspoort vervalst is.

1.3. Op 4 november 2019 wordt beslist dat verzoeker in het bezit mag worden gesteld van een attest van immatriculatie voor 6 maanden in toepassing van artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet.

1.4. Een leeftijdsonderzoek op 27 november 2019 wijst uit dat verzoeker een geschatte leeftijd heeft van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar, waarna de Dienst Voogdij op 4 februari 2020 beslist dat de

plaatsing onder voogdij gelet op verzoekers meerderjarigheid van rechtswege komt te vervallen. Vervolgens wordt ook de bijzondere verblijfsprocedure als niet-begeleide minderjarige stopgezet.

1.5. Bij brief van 18 juli 2020 dient verzoeker een eerste aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 14 oktober 2021 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onontvankelijk verklaard, omdat hierbij het vervalste paspoort werd voorgelegd. Op dezelfde dag wordt eveneens beslist tot afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Op 13 oktober 2022 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 oktober 2021 verlengd tot en met 2 november 2022 gezien de opstart van een coachingtraject in het kader van ICAM-support. Op 10 november 2022 wordt dit bevel verder verlengd tot en met 7 december 2022.

1.7. Op 17 mei 2023 wordt het coachingtraject stopgezet, bij gebrek aan verblijfsopties in België en omdat verzoeker duidelijk aangaf niet te willen meewerken aan een vrijwillige terugkeer naar Ghana.

1.8. Bij brief van 22 mei 2023 dient verzoeker een tweede aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 13 mei 2024 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie deze aanvraag onontvankelijk. Op dezelfde dag wordt eveneens beslist tot afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.9. Bij brief van 17 oktober 2024 dient verzoeker een derde aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 26 maart 2025 verklaart de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie deze aanvraag onontvankelijk en beslist hij tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arresten met nrs. 339 832 en 339 833 van 20 januari 2026 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beide beslissingen. Op 13 maart 2026 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie nieuwe beslissingen tot het onontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“De heer:

Naam, voornaam: [A., R.]
geboortedatum: [xx.xx.2005]
geboorteplaats: […]
nationaliteit: Ghana

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).
Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat hij minderjarige kinderen heeft.
Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat er sprake is van een actuele medische problematiek die hem verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd, wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest), van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretische toelichting verstrekt verzoeker de volgende uitzetting bij zijn middel:

"[…] Schorsend karakter wettelijke samenwoning

De Omzendbrief van 17 september 2013 voorziet in een bescherming tegen de gedwongen verwijdering.
In deze Omzendbrief staat onder andere het volgende:
"Indien aan een vreemdeling, aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten (« BGV ») betekend werd, een ontvangstbewijs (artikel 64, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) of een ontvangstbewijs (artikel 1476, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) afgegeven werd zal de minister die bevoegd is voor de Toegang tot het Grondgebied, het Verblijf, de Vestiging en de Verwijdering van Vreemdelingen of zijn gemachtigde niet overgaan tot de uitvoering van dit « BGV », en dit tot :
- de dag van de beslissing tot weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken of om melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning;
- het einde van de termijn van 6 maanden die bedoeld wordt in artikel 165, § 3, van het Burgerlijk Wetboek;
- de dag na de voltrekking van het huwelijk of de verklaring van wettelijke samenwoning. » (eigen aanduidingen).
Deze omzendbrief werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad. Ook al heeft deze omzendbrief geen verordenend karakter, kon verzoeker er wel op vertrouwen dat de regels die de verwerende partij zelf publiceert en die duidelijk in de omzendbrief worden vermeld, zouden worden nageleefd.
Uw Raad heeft reeds het belang van deze Omzendbrief erkend in een arrest uit 2022:
[…]
Verzoeker legde een verklaring wettelijke samenwoning af op
Het feit dat deze momenteel onderzocht wordt door het parket doet hier geen afbreuk aan.
Ondanks het feit dat de verwerende partij kennis had van de wettelijke samenwoning die afgelegd werd, wordt hier niets van vermeld in de bestreden beslissing.
Het staat vast dat verwerende partij kennis had van de verklaring wettelijke samenwoning die afgelegd werd aangezien het vermeld werd in de beslisisng 9bis, er kan dan ook minstens een schending van het vertrouwensbeginsel aangenomen worden, evenals een schending van de motivatieverplichting in de zin dat er niet geargumenteerd wordt waarom de tegenpartij in dit dossier zijn eigen belofte's niet respecteert en in het geval van verzoeker er geoordeeld wordt dat er wel een bevel om het grondgebied te verlaten kan genomen worden zolang het onderzoek dat gevoerd wordt naar de verklaring wettelijke samenwoning lopende is.
Verwerende partij schendt dan ook de motiveringsverplichting en het vertrouwensbeginsel.

[...] Schending van het recht op een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM

De motivering van de bestreden beslissing is uiterst beperkt, en betreft louter de gezondheidstoestand van verzoeker alsook zijn familie- en gezinsleven. Nochtans is het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM ruimer, en beoogt dit artikel eveneens het recht op een privéleven.
Er wordt in de bestreden beslissing geen enkele beoordeling gemaakt van de verenigbaarheid tussen een verwijderingsbeslissing en het recht op een privéleven in hoofde van verzoeker. Hoewel er een negatieve

beslissing genomen werd ten opzichte van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die door verzoeker werd ingediend, bevat de bestreden beslissing geen enkele verwijzing naar deze beslissing, waardoor de motivering van de huidige bestreden beslissing geenszins kan volstaan.

Verzoeker merkt op dat hij de weigeringsbeslissing op grond van artikel 9bis ten stelligste betwist en dat er tegen deze beslissing een afzonderlijk verzoekschrift wordt ingediend. De uiteenzettingen van dit verzoekschrift kunnen in huidig verzoekschrift hernomen worden, aangezien ook de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij stelt, zowel in de 9bis-beslissing als in het bevel om het grondgebied te verlaten, dat een tijdelijke terugkeer van verzoeker naar Ghana geen schending inhoudt van zijn recht op een gezinsleven en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

[…]

Uw Raad oordeelde in een arrest nr. 232.364 van 13 mei 2019 als volgt: "Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken."

Uw Raad oordeelde in datzelfde arrest verder dat het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM en dat dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM definieert deze begrippen niet. Het zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Een feitelijke beoordeling van de kwestie van 'privé- en familieleven' dringt zich op.

In een arrest nr. 237.116 van 18 juni 2020 oordeelde Uw Raad als volgt:

"Wat het voorgehouden privéleven van de verzoekende partij in België betreft, wijst de Raad erop dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat artikel 8 van het EVRM aspecten behelst van de sociale identiteit van een persoon. Het houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen (EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61; EHRM 16 december 1992, Niemietz/Finland, § 29). Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, Slivenko/Letland, §§ 95-96)."

Verzoeker heeft bij aanvulling van 5 februari 2026 zijn aanvraag geactualiseerd na annulatie. Hij voegde de volgende elementen toe:

Verzoeker leerde in juni 2025, kort na zijn vrijlating, toevallig op het huwelijksfeest van een gemeenschappelijke vriend, Mevrouw [Y. A. B.], van Belgische nationaliteit.

Zij startten een relatie en voelden dadelijk dat het goed zat.

Zij beslisten dan ook om te gaan samenwonen op 1 december 2025 op het adres […]. (stuk 1) Mevrouw [Y.] verhuisde speciaal van Gent naar de thuisstad van verzoeker, Leuven.

Zij dienden zich aan bij de stad Leuven om een wettelijke samenwoning aan te vragen. De wettelijke samenwoning werd uitgesteld voor advies van het openbaar ministerie. (stuk 2)

Hij voegde aan zijn dossier:

- een attest adreswijziging op 1 december 2025 van de stad Leuven waaruit blijkt dat hij en zijn vriendin effectief verblijven op hun gezamenlijk adres sinds deze datum
- stappen ondernomen bij de gemeente voor de wettelijke samenwoning sinds 17 december 2025
- het ontvangstbewijs verklaring wettelijke samenwoning d.d. 28 januari 2026
- het uitstel melding verklaring ettelijke samenwoning d.d. 29 januari 2026
- een verklaring betreffende hun relatie ondertekend door zijn partner en hemzelf
- een fotodossier

Verzoeker zou niet aantonen dat het zou gaan om een stabiele en duurzame partnerrelatie aangezien hij enkel 3 foto's en een gezamenlijke verklaring zou neergelegd hebben.

Echter gaat de Dienst vreemdelingenzaken er helemaal aan voorbij dat verzoeker en hun partner, die een relatie onderhouden sinds juni 2025, besloten hebben te gaan samenwonen op 1 december 2025 en een verklaring wettelijke samenwoning hebben afgelegd op 28 januari 2026, hetgeen aantoont dat het om een duurzame relatie gaat, gelet op het engagement dat partijen aangegaan zijn om samen een huurovereenkomst te ondertekenen en te beslissen wettelijk te gaan samenwonen.

De tegenpartij stelt dat "het enkel gegeven van een samenwoning" geen duurzame partnerrelatie aantoont.

De Dienst vreemdelingenzaken gaat er echter aan voorbij dat een wettelijke samenwoning niet gelijk is aan een feitelijke samenwoning en juridische gevolgen heeft conform artikelen 1476 e.v van het Burgerlijk Wetboek.

Ten eerste is het gevolg van een verklaring wettelijke samenwoning dat de persoon niet meer met een andere persoon kan huwen of wettelijk samenwonen. De wettelijke samenwoning brengt bovendien ook vermogensrechtelijke gevolgen met zich mee zoals de bescherming van de huisraad en de verplichting bij te dragen in de lasten van het samenwonen naar evenredigheid van de middelen, wettelijk samenwonenden zijn verder beide hoofdelijk aansprakelijk voor de schulden gemaakt binnen het huishouden.
Het feit alleen al dat partijen dit engagement wensen aan te gaan, toont aan dat de relatie stabiel en duurzaam is.
Verzoeker meent dan ook dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout maakt daar waar er gesteld wordt dat de stabiliteit van de relatie niet zou zijn aangetoond en de motiveringsverplichting schendt door een beslissing te nemen die zijn grond niet vindt in het administratief dossier, dat de bewijzen bevatte van de aanvraag wettelijke samenwoning.
Verzoeker verduidelijkt in het kader van huidig verzoekschrift dat zijn partner op dit moment 3,5 maanden zwanger is van hun eerste kind. (stuk 3) De vermoedelijke bevallingsdatum is 6 oktober 2026. De NIPT-test werd uitgevoerd op 23 maart 2026 en alles verloopt goed. (stuk 4)
Verzoeker voegt tevens een aanvraag bij de RVA waarbij verzoeker aangemeld wordt als samenwonende partner van zijn Belgische vriendin. (stuk 5)
Verzoeker is zeer aanwezig tijdens de zwangerschap en ondersteunt zijn partner. Dit nieuwe element toont de duurzaamheid van de relatie aan en toont tevens aan dat er niet van verzoeker kan verwacht worden terug te keren naar Ghana en zijn zwangere Belgische partner hier alleen laten zonder ondersteuning.
Verwerende partij stelt ten eerste dat een tijdelijke verwijdering geen schending zou inhouden van zijn gezinsleven aangezien de relatie van verzoeker niet zou kunnen beschouwd worden als een stabiele en duurzame relatie.
Verzoeker verwijst naar de eerder uiteengezette elementen dat hij een duurzame verbinding is aangegaan met zijn partner door een wettelijke samenwoningsaanvraag te ondertekenen enerzijds en het feit dat zijn partner intussen zwanger is van hun eerste kind. Dit laatste element is nieuw echter was nog niet bekend zodat verzoeker in de onmogelijkheid was dit toe te voegen aan zijn aanvraag.
Het kan dan ook niet betwist worden dat verzoeker een duurzame relatie onderhoudt die beschermenswaardig is in de zin van artikel 8 EVRM.
De bestreden beslissing vormt een disproportionele inmenging in het gezinsleven van verzoeker. Hij heeft immers tot gevolg dat verzoeker de zwangerschap van zijn partner niet kan bijstaan en hoogstwaarschijnlijk niet kan aanwezig zijn bij de geboorte van hun kind.
Er werd geen gedegen belangenafweging gemaakt in het kader van artikel 8 EVRM, en niet voldoende nagegaan welke disproportionele inmenging deze beslissing vormt in het gezinsleven van verzoeker, zijn partner en hun ongeboren kind.
Er werd geen rekening gehouden met de rechtspraak van de inbreuk op zijn gezins- en privéleven betreffende de hechte band die hij onderhoudt met zijn broer, waarmee hij altijd alles samengedaan heeft in België, terwijl zij jongvolwassen waren en geen ander echt gezin hadden dan elkaar.
Het feit dat zijn broer intussen gehuwd is en verzoeker zelf een duurzame relatie onderhoudt, doet hier geen afbreuk aan.
Het begrip 'privéleven' is verder zeer breed en kan worden toegepast op verzoeker, die tijdens zijn verblijf in België relaties aanging met andere personen en een netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen uitbouwde, zoals ook blijkt uit de stukken die hij bij zijn aanvraag tot machtiging van verblijf heeft gevoegd.
Er is dus wel degelijk sprake van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM in hoofde van verzoeker.
Wat betreft de "fair balance" die moet worden gevonden oordeelde Uw Raad in bovenvermeld arrest nr. 232.364 van 13 mei 2019 als volgt:
"In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.
(…)
Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, §62)."
De notie 'privéleven' die in dit artikel vervat zit betreft eveneens relaties die aangegaan werden op professioneel en commercieel vlak, zoals blijkt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo oordeelde het Hof in een arrest van 7 augustus 1996, C./België:
« 25. (…) Il y a donc établi aussi une vie privée au sens de l'article 8 (art. 8), laquelle englobe le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables, y compris dans le domaine professionnel et commercial (…). »
Het EHRM stelt ook in een arrest van 5 september 2017, Barbulescu/Roemenië, dat het professionele leven de grootste kans biedt aan mensen om hun sociale leven uit te bouwen, in die zin dat ze een zeer groot deel van hun leven spenderen op het werk:

"71. The Court considers that the notion of "private life" may include professional activities (…). Restrictions on an individual's professional life may fall within Article 8 where they have repercussions on the manner in which he or she constructs his or her social identity by developing relationships with others. It should be noted in this connection that it is in the course of their working lives that the majority of people have a significant, if not the greatest, opportunity to develop relationships with the outside world (see Niemietz, cited above, § 29)."
Verzoeker betwist dat de banden die hij de laatste 6 jaren heeft opgebouwd zouden vallen onder "normale affectieve banden" en toonde aan dat de sociale banden die hij heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap dermate intens zijn dat het deel uitmaakt van zijn sociale identiteit, zodat ze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM vallen.
Hij verwijst hiervoor naar:
- De schoolattesten betreffende zijn schoolparcours en integratie (stukken 9-12 en 16-18 aanvraag van 22 mei 2023) en getuigenis van zijn leerkracht Mijnheer [G.], gevoegd als stuk 9 aanvraag 16 oktober 2024, die bevestigt "vanuit zijn hart" dat verzoeker perfect de Vlaamse taal spreekt, goed omringd is door vrienden en medebewoners en op een geëngageerde manier zijn leven hier heeft uitgebouwd en leerkrachten [T. C.] en [J. B.] (stuk 14 aanvraag 16 oktober 2024) die attesteren over zijn inzet, plichtsbewustheid, discipline en toekomst in België ;
- De aangetoonde effectieve samenwoonst met zijn oom [F. A.] sinds zijn aankomst in België (aangetoond met verschillende stukken uit het administratief dossier op p. 14 van zijn aanvraag)
- Het attest van de burgemeester van Leuven, Mijnheer RIDOUANI, die op basis van de verklaringen van de leerkrachten van verzoeker een gepersonaliseerd attest opgesteld heeft betreffende de integratie van verzoeker in Leuven; (stuk 8 aanvraag)
- De verschillende attesten, evaluatie's, verklaringen en spelersovereenkomsten betreffende zijn voetbalcarrière, zijn talent en inzet. Zoals beschreven door Mijnheer [W.] "Steeds op tijd, nooit was een opdracht teveel. Discipline en beleefdheid waren zijn waarde." (stukken 10-15 aanvraag 16 oktober 2024)
- De bewijzen gevoegd aan de aanvulling dat hij vriendschappelijke banden onderhoudt met zijn ploegmaten;
- De attesten rond de verdere opleidingen gevolgd in de sportwereld en cursus EHBO (stukken 17 – 18 aanvraag 16 oktober 2024)
Verwerende partij heeft de gevoegde getuigenverklaringen volledig buiten beschouwing gelaten, louter omwille van het feit dat deze relaties op professioneel vlak zouden aangegaan zijn. Dit doet er echter geenszins toe. Evenmin begrijpt verzoeker in welke zin verklaringen over zijn sportief parcours zouden vallen onder professionele relaties.
Bovendien werden de overige elementen van integratie niet op afdoende wijze onderzocht, aangezien deze buiten beschouwing werden gelaten omdat zij de gegrondheid van de zaak zouden betreffen en niet de ontvankelijkheid ervan.
Verwerende partij diende in de bestreden beslissing een gedegen belangenafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM, en na te gaan of de bestreden beslissing een disproportionele inmenging zou vormen in het recht op een privéleven in hoofde van verzoeker. Van dergelijke belangenafweging is in de bestreden beslissing onvoldoende sprake.
Verwerende partij diende afdoende te motiveren waarom het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten geen schending zou vormen van artikel 8 EVRM, quod non in casu."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze bepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *"afdoende"* wijze. Het begrip *"afdoende"* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

In de bestreden beslissing worden de determinerende motieven vermeld die tot deze beslissing hebben geleid. Zo wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, en wordt vastgesteld dat verzoeker in België verblijft zonder houder te zijn van een geldig visum. Verder wordt uitdrukkelijk gemotiveerd over de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zo stelt verweerder vast dat niet blijkt dat verzoeker minderjarige kinderen heeft, dat er slechts sprake is van een tijdelijke scheiding wat betreft het gezins- en familieleven en dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker een actuele medische problematiek heeft die hem verhindert te reizen.

In de mate dat verzoeker een motivering in het bestreden bevel verwachtte inzake de elementen van een privéleven zoals door hem aangevoerd in het kader van zijn verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, stipt de Raad aan dat verweerder er duidelijk voor heeft geopteerd om zijn bevoegdheid tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten slechts uit te oefenen nadat hij eerst een beslissing had genomen inzake deze verblijfsaanvraag. De op dezelfde dag genomen

onontvankelijkheidsbeslissing in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd verzoeker ook samen met het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. De Raad wijst erop dat bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van een dergelijke aanvraag wordt onderzocht of er buitengewone omstandigheden zijn die de betrokkene toelaten om de aanvraag uitzonderlijk in te dienen in België in plaats van in het herkomstland, en hierbij wordt dus reeds geantwoord op de vraag of verzoeker al dan niet naar het herkomstland kan terugkeren. In de mate dat in die beslissing verweerder zich op het standpunt stelde dat het om een tijdelijke terugkeer gaat met het oog op het aanvragen van de gewenste machtiging en dit niet disproportioneel ingrijpt in verzoekers privéleven, gaat dit evenzeer op voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten. Aan verzoeker wordt gevraagd om eenmalig uitvoering te geven aan dit bevel, doch het houdt voor hem geen verbod in om zich, in het bezit van de juiste documenten, terug naar België te begeven. Indien hij daartoe de juiste aanvraag indient en deze alsnog zou resulteren in een weigeringsbeslissing, dan kan hij deze beslissing in rechte aanvechten. Verzoeker weet dus op grond van welke motieven verweerder heeft geoordeeld dat hij kan terugkeren naar zijn land van herkomst zodat hij zich ertegen kan verdedigen, meer nog, hij verwijst in zijn verzoekschrift zelf naar deze motieven en heeft er een beroep tegen ingediend. In de mate dat verzoeker erop alludeert dat de motieven van de beslissing inzake zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zouden moeten worden hernomen in het bevel om het grondgebied te verlaten of hiernaar uitdrukkelijk diende te worden verwezen, toont hij zijn belang bij deze kritiek niet aan.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Verzoeker betwist niet dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig visum. De Raad benadrukt dat verweerder in deze situatie, op grond van het toegepaste artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, in beginsel verplicht is tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker, onverminderd evenwel meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag zoals deze ook worden weerspiegeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker wijst op de omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf (hierna: de omzendbrief van 17 september 2013). Hierin kan worden gelezen als volgt:

“Indien aan een vreemdeling, aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten (" BGV ") betekend werd, een ontvangstbewijs (artikel 64, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) of een ontvangstbewijs (artikel 1476, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) afgegeven werd zal de minister die bevoegd is voor de Toegang tot het Grondgebied, het Verblijf, de Vestiging en de Verwijdering van Vreemdelingen of zijn gemachtigde niet overgaan tot de uitvoering van dit " BGV ", en dit tot :
- de dag van de beslissing tot weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken of om melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning;
- het einde van de termijn van 6 maanden die bedoeld wordt in artikel 165, § 3, van het Burgerlijk Wetboek;
- de dag na de voltrekking van het huwelijk of de verklaring van wettelijke samenwoning.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslis-sing, een procedure tot wettelijke samenwoning had opgestart. In de omzendbrief van 17 september 2013 kan echter niet worden gelezen dat verweerder in deze situatie geen bevel om het grondgebied te verlaten mag geven. Hieruit volgt hooguit dat een afgeleverd bevel om het grondgebied te verlaten niet gedwongen ten uitvoer zal worden gelegd, wanneer de betrokken vreemdeling een officieel ontvangst-bewijs heeft van een

opgestarte huwelijksprocedure of procedure tot wettelijke samenwoning. De bestreden beslissing voorziet niet in een gedwongen verwijdering. Tot op heden blijkt ook niet dat verweerder stappen heeft gezet om het bestreden bevel gedwongen uit te voeren. Er blijkt niet dat de bedoelde omzendbrief verhinderde dat verweerder overging tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat omzendbrieven geen dwingende regels kunnen toevoegen aan de wet en dat in omzendbrieven vervatte onderrichtingen op zich niet juridisch afdwingbaar zijn (RvS 13 februari 2002, nr. 103.532; RvS 3 maart 2003, nr. 116.627).

Nu de omzendbrief slechts een bescherming voorziet tegen een gedwongen verwijdering, waarin het bestreden bevel niet voorziet, kan verzoeker evenmin dienstig aanvoeren dat door de afgifte van dit bevel het vertrouwensbeginsel is miskend of had moeten worden gemotiveerd waarom wordt afgeweken van wat is voorzien in de omzendbrief van 17 september 2013.

2.6. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat verweerder *"[b]ij het nemen van een beslissing tot verwijdering […] rekening [houdt] met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."*

Dit wetsartikel maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing (correcter: terugkeerbesluit) rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Deze bepaling weerspiegelt hogere rechtsnormen, waaronder de door verzoeker aangehaalde artikelen 8 van het EVRM en 7 en 24 van het EU-Handvest. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet daarentegen als dusdanig niet dat het privéleven in rekening moet worden gebracht.

Verzoeker erkent dat het bestreden bevel ingaat op zijn gezondheidstoestand en zijn gezins- en familieleven. In zoverre hij de beoordeling inzake het gezins- of familieleven betwist, wordt verwezen naar de verdere bespreking van artikel 8 van het EVRM. Hij betwist verder het motief niet dat hij geen minderjarige kinderen heeft.

2.7. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, dat het recht op respect voor het privéleven en het familie- en gezinsleven beschermt, betoogt verzoeker dat het in België opgebouwde privé- en gezinsleven niet correct werd geapprecieerd in de behandeling van zijn verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en bij het treffen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Zelfs een tijdelijke terugkeer naar Ghana houdt volgens hem een schending in van zijn recht op een gezins- en privéleven. Net als in het kader van zijn beroepsprocedure tegen de 9bis-beslissing betoogt hij dat verweerder onterecht geen duurzame en stabiele partnerrelatie met zijn Belgische partner aanneemt en ook onterecht niet langer een gezinsleven met zijn broer aanvaardt. Hij herneemt verder eveneens zijn in het beroep tegen de 9bis-beslissing geuite kritiek inzake de beoordeling en belangenafweging inzake zijn privéleven.

Uit de beoordeling in het arrest nr. 353 683 van 29 september 2026 blijkt allereerst dat verweerder niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelde waar hij, rekening houdend met de gegevens waarover hij kon beschikken ten tijde van het nemen van zowel de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, oordeelde dat onvoldoende concrete gegevens voorlagen die toelieten een beschermenswaardig gezinsleven vast te stellen met zijn Belgische partner en met zijn broer en al zeker dat niet blijkt dat een tijdelijke scheiding disproportioneel ingrijpt op enig gezinsleven. De Raad benadrukt andermaal dat de wettigheid van de bestreden beslissing dient te worden beoordeeld op grond van de gegevens zoals deze voorlagen bij het nemen van deze beslissing. Er blijkt niet dat verweerder reeds rekening kon houden met de latere gegevens van de registratie van de wettelijke samenwoning of de zwangerschap van verzoekers partner. Verzoeker erkent dat deze zwangerschap nog niet bekend was ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing en kan aldus niet dienstig hiernaar verwijzen om aan te tonen dat de bestreden beslissing overgaat tot een disproportionele belangenafweging inzake het gezins- of privéleven. De Raad stipt in dit verband zo ook aan dat, overeenkomstig artikel 2.59 van de RvV-wet, voorliggend bevel om het grondgebied te verlaten een beslissing betreft waarbij de Raad slechts overgaat tot een onder-zoek ex tunc, en niet ex nunc, en nieuwe elementen hierbij uit de debatten dienen te worden geweerd.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat verzoeker steeds de mogelijkheid heeft om een verlenging te vragen van de termijn om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, bv. om aanwezig te zijn bij de geboorte van zijn kind of om zijn partner tijdens de zwangerschap bij te staan.

Verder stelt de Raad vast dat hij in zijn voormeld arrest evenzeer reeds vaststelde enerzijds dat verweerder niet betwist dat verzoeker in België een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd en anderzijds dat verweerder is overgegaan tot een zorgvuldige en kennelijk redelijke belangenafweging met betrekking tot dit privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM. Hierbij werd rekening gehouden met de door verzoeker in zijn verblijfsaanvraag aangehaalde stukken en elementen.

Wat zowel het voorgehouden gezinsleven als het ingeroepen privéleven betreft, kan de Raad volstaan met een verwijzing naar de beoordeling inzake artikel 8 van het EVRM in zijn voormelde arrest, nu verzoeker in het onderhavige verzoekschrift niets bijbrengt dat tot een bijkomende beoordeling noopt. De Raad benadrukt ook andermaal dat de beoordeling in het kader van de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet inzake de buitengewone omstandigheden, waarbij wordt nagegaan of er sprake is van omstandigheden die het bijzonder moeilijk maken voor de betrokkene om terug te keren naar het land van herkomst om vervolgens een aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post, niet fundamenteel verschilt van de beoordeling in het kader van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, nu dit bevel verzoeker ook slechts verplicht in de actuele situatie terug te keren naar het land van herkomst zonder dat dit hem verhindert om terug te keren naar België van zodra hij hiervoor de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten heeft verkregen.

Verzoeker toont niet aan dat het bestreden bevel is gegeven met miskenning van artikel 8 van het EVRM. In het verlengde hiervan blijkt evenmin een schending van artikel 7 van het EU-Handvest, dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 8 van het EVRM (HvJ 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci).

2.8. Verzoeker duidt verder niet op welke wijze het bestreden bevel artikel 24 van het EU-Handvest schendt. Dit artikel heeft betrekking op de rechten van het kind, terwijl verzoeker niet betwist dat hij geen minderjarige kinderen heeft. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

2.9. Nu een eenvoudige lezing van het bestreden bevel leert dat verweerder rekening hield met de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en verzoeker niet aantoont dat dit bevel in strijd is met de aangehaalde hogere rechtsnormen, kan verder geen schending van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld.

2.10. Gelet op de gedane vaststellingen toont verzoeker met zijn uiteenzetting ten slotte niet aan dat de bestreden beslissing steunt op incorrecte feitelijke gegevens, dat deze op onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen of dat hieraan een kennelijk onredelijke beoordeling ten grondslag ligt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.11. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.12. Aangezien de Raad bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing (artikel 1.9, tweede lid, van de RvV-wet).

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op negenentwintig september tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A. DECUYPER,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,

A. DECUYPER

I. CORNELIS